

tember 1900 indstillede til Justitsministeriet som ønskeligt, at Raamosegaard blev indrettet til en kommunal Sindssygeanstalt, til et Plejehjem, at denne Overlæge nu sidder i Sundhedskollegiet og er Medunderskriver af denne Klage til Kongen! Jeg finder, at det er et stift Stykke.

Derefter klager Sundhedskollegiet over, at paa Tandlægevesenets Omraade har Ministeren givet Bevilling til flere Personer, som ikke have taget Tandlægeeksamen eller underkastet sig nogen Prøve. Der anføres saa 4 Tilfælde. Det begynder med, at den 23. Oktober 1901 har en Barber Frandsen i Køge faaet sin Bevilling for 5 Aar til Tandudtrækning forlænget til at gælde for Livstid og faaet Tilladelse til at kalde sig *Dentist*. Hvad denne Bevilling angaar, er den givne første Gang i 1881. Det er jo blevet antydet i forskellige dertil indrettede Blade, at naar Frandsen havde faaet denne Bevilling af mig, var det, fordi han havde været min Stiller, hvilket han uægtelig ogsaa var. Men det var han ikke i 1881. I 1881 var der ingen, der drømte om, at jeg skulde blive Rigsdagsmand i Køge, saa selv om man vilde sige, at mine Forgængere, Nellemann og Rump, havde elsket mig saa højt, at de for min Skyld hvert femte Aar havde fornyet denne Bevilling til Frandsen, kunde det dog ikke antages, at de havde haft et saa profetisk Blik, at Nellemann allerede i 1881 kunde forudse, at jeg i 1892 vilde blive Rigsdagsmand for Køge! De andre Tilladelser ere givne i 1902, 1903 og 1904. For alle disse Tilfældes Vedkommende, ogsaa for Frandsens, gælder det, at Grunden til, at Tilladelsen er givet, er den, at de paagældende Personer have i en Række af Aar udøvet Tandlægevirksomhed i Sønderjylland, hvor denne Virksomhed er fri Næring. Man har da ment, at naar de af særlige Grunde, der ikke vedrøre deres Karakter, bleve nødte til at søge Ophold i Kongeriget Danmark, burde der ikke der møde dem Skranker og Baand, som ikke kendes i de preussiske Stater. Naar vi tage i Betragtning, at det kun er disse fire, er det jo ikke noget videre. Jeg har ellers afslaaet en Mængde Ansøgninger om at faa Bevilling til at trække Tænder ud. Da jeg blev angreben i Bladene for nogle af de første af disse fire, strømmede det ind til mig med Ansøgninger fra alle mulige Tandteknikere om Tilladelse til at trække Tænder ud; men jeg afslog dem allesammen, fordi de ikke havde den Grund under sig. Men dette, at disse fire havde

faaet en saadan begrænset Tilladelse til at udøve Tandlægevirksomhed, skal for det første være en Krænkelser af hele Tandlægestanden, og dernæst skal det være skadeligt for Befolkningen, fordi ukyndige Personer saaledes kunne optræde som Tandlæger. Hvad det første angaar, vil jeg nok spørge, om virkelig de ca. 320 Tandlæger, vi have her i Landet, skulde føle sig krænkede i deres Rettigheder derved, at der blev fire, som fik Lov til at trække Tænder ud, og at en af dem ogsaa fik Ret til at plombere Tænder, alle fire paa bestemte Steder. Jeg vil nok spørge, om virkelig den Ulykke skulde være saa stor, at de Par hule Tænder gik i forkerte Hænder, om det virkelig skulde være saa slemt for Tandlægestanden. Jeg maa sige, at jeg har højere Tanker om Tandlægestanden. Dernæst maa jeg spørge, om det virkelig er saa frygteligt for Befolkningen, at fire Mænd, der ifølge Attester fra en Række fuldt ud paalidelige Mænd i Sønderjylland dernede have kunnet behandle Tænder og trække ud til Folks Tilfredshed — om det virkelig skulde rumme en saa frygtelig Fare for Befolkningen Nord for Kongeaaen, om disse Folk ogsaa kom til at trække Tænder ud der. Jeg synes, det er meget smaat og smaaligt, og at det viser, hvor ivrig man har været efter at finde Klagemaal.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Oprettelse af Apoteker, hvad Sundhedskollegiet ogsaa har klaget over. Der paa-beraaber det sig § 24 i sin Instruks; men denne Paragraf bliver egentlig kun anvendelig gennem en ret ejendommelig Fortolkning. Der staar nemlig, at „Kollegiet skal være fortrinligen opmærksomt paa Apotekervæsenet i Danmark, og saavel vaage over Apotekernes lovlige Rettigheder som paase, at Apotekerne stedse ere forsynede med tilstrækkeligt Forraad af gode og uforfalskede Medicinalvarer.“ Saa siger Sundhedskollegiet, at Betingelsen for at have gode og uforfalskede Medicinalvarer er, at Omsætningen er saa stor, at Varerne ikke blive gamle og fordærvede. Derfor maa Kollegiet passe paa, at der ikke for let bliver givet Tilladelse til Oprettelse af Apoteker, som ikke kunne faa nogen større Kundekreds. Det er igennem en saadan Fortolkning, at Sundhedskollegiet vil bringe Spørgsmaalet om Oprettelse af Apoteker ind under sin Instruks, som det her ogsaa vil gøre til en Instruks for Justitsministeriet.

Kollegiet klager over, at der i min Tid er blevet givet Bevilling til Oprettelse